

№1 ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*

NITA PROSE
Η
ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΟΥΛΑ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ξέρω καλά ότι το όνομά μου είναι γελοίο. Δεν ήταν γελοίο προτού πιάσω αυτή τη δουλειά πριν από τέσσερα χρόνια. Είμαι καμαριέρα στο Ρίτζενσι Γκραντ Οτέλ και το όνομά μου είναι Μόλι. Καμαριέρα Μόλι.* Αστείο. Πριν πιάσω αυτή τη δουλειά, το Μόλι ήταν απλώς το όνομα που μου είχε δώσει η αποξενωμένη από μένα μητέρα μου, η οποία με εγκατέλειψε τόσο παλιά, που δεν έχω καμία ανάμνησή της, παρά μόνο λίγες φωτογραφίες και τις ιστορίες που μου έχει διηγηθεί η γιαγιά. Η γιαγιά έλεγε ότι η μητέρα μου έβρισκε το Μόλι χαριτωμένο όνομα για κορίτσι, ότι έφερνε στο μυαλό ροδοκόκκινα μάγουλα και κοτσιδάκια, αν και δεν έχω τίποτε από τα δύο. Έχω σκούρα μαλλιά κομμένα πάντοτε σε αυστηρό καρέ. Τα κάνω χωρίστρα στη μέση – ακριβώς στη μέση. Τα χτενίζω ίσια

---

* Molly Maid στο πρωτότυπο: επωνυμία γνωστής αμερικανικής εταιρείας υπηρεσιών καθαρισμού κτιρίων.

και προς τα κάτω. Μου αρέσει τα πράγματα να είναι απλά και τακτικά.

Έχω πεταχτά ζυγωματικά και χλωμή επιδερμίδα η οποία μερικές φορές εντυπωσιάζει τους ανθρώπους, αλλά δεν ξέρω γιατί. Είμαι άσπρη σαν τα σεντόνια που μαζεύω και στρώνω, που μαζεύω και στρώνω όλη μέρα στα είκοσι και βάλει δωμάτια που συγυρίζω για τους εκλεκτούς επισκέπτες του Ρίτζενσι Γκραντ, ενός μικρού ξενοδοχείου πέντε αστέρων που υπερηφανεύεται ότι διαθέτει «σοφιστικέ κομψότητα και διαχρονική ευγένεια προσαρμοσμένες στη σύγχρονη εποχή».

Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα φανταστεί ότι θα είχα μια τόσο σπουδαία θέση σε ένα μεγαλοπρεπές ξενοδοχείο. Ξέρω ότι κάποιοι δεν το βλέπουν έτσι, ότι θεωρούν πως μια καμαριέρα είναι ταπεινή και ασήμαντη. Ξέρω πως υποτίθεται ότι όλοι πρέπει να επιδιώκουμε να γίνουμε γιατροί και δικηγόροι ή πλούσιοι μεγιστάνες ακινήτων. Όχι εγώ όμως. Είμαι τόσο ευγνώμων για τη δουλειά μου, που κάθε μέρα τσιμπιέμαι. Κυριολεκτικά. Ιδίως τώρα, χωρίς τη γιαγιά. Χωρίς αυτήν το σπίτι δεν θυμίζει σπίτι, λες και έφυγε όλο το χρώμα από το διαμέρισμα όπου μέναμε μαζί. Αλλά μόλις μπαίνω στο Ρίτζενσι Γκραντ, ο κόσμος αποκτά χρώμα και λάμψη τεχνικολόρ.

Όταν αγγίζω τη γυαλιστερή μπρούντζινη κουपाστή και ανεβαίνω τα πορφυρά σκαλοπάτια που οδηγούν στο μεγαλοπρεπές προστώο του ξενοδοχείου, είμαι η Ντόροθι που μπαίνει στη μαγική χώρα του Οζ. Σπρώχνω τις αστραφτερές περιστρεφόμενες πόρτες και βλέπω τον πραγματικό

μου εαυτό να καθρεφτίζεται στο τζάμι – τα σκούρα μαλλιά και η χλωμή επιδερμίδα είναι πάντα εκεί, αλλά τα μάγουλά μου αποκτούν ρόδινη λάμψη, και ξαναβρίσκω τον λόγο ύπαρξής μου.

Με το που περνώ τις πόρτες, συχνά κοντοστέκομαι για να θαυμάσω τη μεγαλοπρέπεια του λόμπι. Ποτέ δεν φθείρεται. Ποτέ δεν φαντάζει μουντό ή σκονισμένο. Ποτέ δεν θαμπώνει ούτε ξεθωριάζει. Είναι ευχάριστα ίδιο κάθε μέρα. Στ’ αριστερά βρίσκονται το θυρωρείο και η ρεσεψιόν με τους πάγκους από βαθύ μαύρο οψιδιανό και τους καλοβαλμένους υπαλλήλους που είναι ντυμένοι με τις ασπρόμαυρες στολές τους, σαν πιγκουίνοι. Ακολουθεί το ευρύχωρο λόμπι, σε διάταξη πετάλου, με δάπεδα από φίνο ιταλικό μάρμαρο τόσο εκτυφλωτικά λευκό, που το βλέμμα εξοστρακίζεται προς τα επάνω, στον εξώστη του δευτέρου ορόφου. Εδώ κυριαρχούν τα περίτεχνα αρ ντεκό στοιχεία και η μεγαλοπρεπής μαρμάρινη σκάλα που οδηγεί σε αυτόν, με τα αστραφτερά πολυτελή κιγκλιδώματα και τις κουπαστές σε σχήμα στριφογυριστών φιδιών που ακολουθούν τη φορά της σκάλας και καταλήγουν σε χρυσές διακοσμητικές μπάλες σφηνωμένες στα μπρούντζινα σαρόνια τους. Οι επισκέπτες στέκονται συχνά κοντά στα κάγκελα με τα χέρια ακουμπισμένα στους εντυπωσιακούς ορθοστάτες, χαζεύοντας από ψηλά το θαυμαστό σκηνικό που εκτυλίσσεται στο φουαγέ: τους αχθοφόρους που πηγαινοέρχονται σέρνοντας πίσω τους βαλίτσες, τους πελάτες που έχουν θρονιαστεί αναπαυτικά στις πανάκριβες πολυθρόνες ή τα ζευγαράκια που βιάζονται να χωθούν στα διαθέσιμα σμαραγδένια κανα-

πεδάκια με το παχύ απαλό βελούδο που απορροφά τα ένοχα μυστικά τους.

Ίσως όμως αυτό που αγαπώ περισσότερο στο λόμπι είναι η ανεπανάληπτη οσφρητική εμπειρία που μου προσφέρει. Εκείνη η πρώτη ευωδιαστή πνοή όταν ρουφώ τη μυρωδιά του ίδιου του ξενοδοχείου στην αρχή κάθε βάρδιας: ένα μπουκέτο από φίνα γυναικεία αρώματα, τον σκούρο μόσχο των δερμάτων πολυθρόνων και τη δροσερή ασάδα του γυαλιστικού με άρωμα λεμόνι, με το οποίο περνούν δύο φορές τη μέρα τα αστραφτερά μαρμάρια δάπεδα. Είναι η ίδια η μυρωδιά της ύπαρξης. Είναι το άρωμα της ίδιας της ζωής.

Κάθε μέρα, όταν έρχομαι για δουλειά στο Ρίτζενσι Γκραντ, νιώθω ότι είμαι και πάλι ζωντανή, ότι αποτελώ ουσιώδες συστατικό των πραγμάτων, της ομορφιάς και των χρωμάτων. Ένα φωτεινό μοναδικό τετράγωνο, αναπόσπαστο κομμάτι ενός ευρύτερου ψηφιδωτού.

Η γιαγιά έλεγε: *Αν αγαπάς τη δουλειά σου, δεν θα δουλέψεις ούτε μία μέρα στη ζωή σου.*

Είχε δίκιο. Κάθε μέρα εργασίας είναι για μένα χαρά. Γεννήθηκα γι' αυτή τη δουλειά. Λατρεύω να καθαρίζω, λατρεύω το καρότσι καμαριέρας, και λατρεύω τη στολή μου.

Τίποτα δεν συγκρίνεται με το πλήρως εφοδιασμένο καρότσι καμαριέρας νωρίς το πρωί. Είναι, κατά την ταπεινή μου άποψη, ένα κέρασ της Αμαλθείας από το οποίο ρέουν η αφθονία και η ομορφιά. Τα τριζάτα πακετάκια των προσεκτικά τυλιγμένων σαπουνιών που μυρίζουν άνθη πορτοκαλιάς, τα μικροσκοπικά μπουκαλάκια σαμπουάν

Crabtree & Evelyn, τα πλακέ κουτιά χαρτομάντιλων, τα ρολά χαρτιού τουαλέτας σε υγιεινή πλαστική συσκευασία, οι κάτασπρες πετσέτες σε τρία μεγέθη –σώματος, προσώπου, χεριών– και οι στοίβες με τα σουπλά για τον δίσκο σερβιρίσματος τσαγιού και καφέ. Τέλος, το σημαντικότερο, τα είδη καθαριότητας, που περιλαμβάνουν φτερό ξεσκονίσματος, γυαλιστικό επίπλων με άρωμα λεμόνι, ελαφρώς αρωματισμένες και αποστειρωμένες σακούλες απορριμμάτων, καθώς και μια εντυπωσιακή συλλογή από καθαριστικά και απολυμαντικά σπρέι, όλα παραταγμένα κι έτοιμα να καταπολεμήσουν οποιονδήποτε λεκέ: από πιτσιλιές καφέ και ριπές εμετού μέχρι κηλίδες αίματος. Ένα καλά εφοδιασμένο καρότσι καμαριέρας είναι ένα φορητό θαύμα υγιεινής, μια μηχανή καθαριότητας με ρόδες. Και, όπως είπα, είναι πανέμορφο.

Όσο για τη στολή μου, αν έπρεπε να διαλέξω ανάμεσα στη στολή και στο καρότσι μου, δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να το κάνω. Η στολή μου είναι η ελευθερία μου. Είναι ο απόλυτος αόρατος μανδύας. Στο Ρίτζενσι Γκραντ η στολή απολυμαίνεται καθημερινά με στεγνό καθάρισμα στις εσωτερικές εγκαταστάσεις του ξενοδοχείου, οι οποίες βρίσκονται στα υγρά έγκατα του κτιρίου στο τέρμα του διαδρόμου των αποδυτηρίων μας. Κάθε μέρα, πριν φτάσω στη δουλειά, η στολή μου κρεμιέται μπροστά στην πόρτα του φωριαμού μου. Έρχεται τυλιγμένη σε πλαστική μεμβράνη, μ' ένα μικρό ποστ ιτ που γράφει τ' όνομά μου με μαύρο μαρκαδόρο. Τι χαρά να τη βλέπω εκεί κάθε πρωί, το δεύτερο δέρμα μου, καθαρή, απολυμασμένη, φρεσκοσιδερω-

μένη, μυρίζοντας κάτι ανάμεσα σε φρεσκοτυπωμένο χαρτί, εσωτερική πισίνα και τίποτε απολύτως. Ένα νέο ξεκίνημα. Σάμπως η προηγούμενη μέρα και οι μέρες πριν από αυτήν να έχουν οβησθεί.

Όταν φοράω τη στολή καμαριέρας –όχι καμιά ντεμοντέ σε στιλ *Ο Πύργος του Ντάουντον Άμπι** ούτε τυποποιημένη σαν κουνελάκι του *Playboy*, αλλά αυτή με το εκτυφλωτικά άσπρο κολλαριστό πουκάμισο και τη στενή μαύρη φούστα σε ίσια γραμμή (από ελαστικό ύφασμα που διευκολύνει την κίνηση)– νιώθω ολοκληρωμένη. Μόλις ντυθώ με τα ρούχα της δουλειάς νιώθω πιο σίγουρη, σαν να ξέρω ακριβώς τι πρέπει να πω και να κάνω, ως επί το πλείστον τουλάχιστον. Όταν όμως βγάλω τη στολή μου στο τέλος της μέρας, αισθάνομαι ξανά γυμνή, απροστάτευτη, ημιτελής.

Η αλήθεια είναι ότι συχνά έχω πρόβλημα με τις κοινωνικές μου επαφές, λες και όλοι παίζουν ένα πολύπλοκο παιχνίδι με δύσκολους κανόνες τους οποίους όμως άπαντες γνωρίζουν, ενώ εγώ είμαι αυτή που τους αγνωώ και παίζω πάντα σαν αρχάρια. Ως εκ τούτου πέφτω με ανησυχητική συχνότητα σε λάθη, όπως να προσβάλλω αντί να επαινώ, να παρερμηνεύω τη γλώσσα του σώματος βγάζοντας εσφαλμένα συμπεράσματα, να ξεστομίζω διαρκώς τη λάθος ατάκα τη λάθος στιγμή. Μόνο χάρη στη γιαγιά μου ξέρω ότι ένα χαμόγελο δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι κάποιος

---

* *Downton Abbey*: Βρετανική σειρά εποχής που παρουσιάζει τις ζωές των μελών μιας αριστοκρατικής οικογένειας και του υπηρετικού προσωπικού της κατά την περίοδο 1912-1926.

είναι χαρούμενος. Μερικές φορές οι άλλοι χαμογελούν όταν σε κοροϊδεύουν. Ή σου λένε ευχαριστώ, ενώ αυτό που θέλουν πραγματικά είναι να σου ρίξουν χαστούκι. Η γιαγιά μου έλεγε ότι βελτιωνόμουν στην αναγνώριση των συμπεριφορών –*Κάθε μέρα και με κάθε τρόπο, καλή μου*–, αλλά τώρα, χωρίς αυτήν, δυσκολεύομαι. Παλιά, όταν έτρεχα στο σπίτι μετά τη δουλειά, με το που άνοιγα την πόρτα του διαμερίσματός μας τη βομβάρδιζα με ερωτήσεις που κρατούσα μέσα μου όλη μέρα: «Γύρισα! Γιαγιά, είναι αλήθεια ότι τα μπρούντζινα καθαρίζουν με κέτσαπ ή καλύτερα να συνεχίσω να χρησιμοποιώ αλάτι και ξίδι; Υπάρχουν όντως κάποιοι που πίνουν το τσάι τους με κρέμα γάλακτος; Γιαγιά, γιατί με είπαν Ρούμπα σήμερα στη δουλειά;».

Τώρα όμως, όταν ανοίγει η πόρτα του σπιτιού, δεν ακούω *Αχ, Μόλι μου, να σου εξηγήσω ή Κάτσε να σου φτιάξω ένα τσαγάκι και θα σου απαντήσω σε όλα*. Τώρα το ζεστό δυαράκι μας φαντάζει κούφιο, άψυχο και άδειο, σαν σπηλιά. Ή φέρετρο. Ή τάφος.

Νομίζω ότι η δυσκολία μου να ερμηνεύω τις εκφράσεις των άλλων είναι ο λόγος που είμαι ο τελευταίος άνθρωπος που καλούν στα πάρτι, παρότι μου αρέσουν πολύ. Φαίνεται πως είμαι αδέξια στις συζητήσεις, κι αν πιστέψετε τα κουτσομπολιά, δεν έχω φίλους στην ηλικία μου. Κακά τα ψέματα, το τελευταίο είναι πέρα για πέρα ακριβές. Πράγματι δεν έχω φίλους στην ηλικία μου. Εδώ που τα λέμε, έχω ελάχιστους φίλους ανεξαρτήτως ηλικίας.

Στη δουλειά όμως, όταν φοράω τη στολή μου, γίνομαι ένα με τον κόσμο. Γίνομαι μέρος του ντεκόρ του ξενοδο-

χείου, σαν την ασπρόμαυρη ριγέ ταπετσαρία που στολίζει μεγάλο αριθμό διαδρόμων και δωματίων. Φορώντας τη στολή μου, και εφόσον κρατώ το στόμα μου κλειστό, μπορώ να είμαι οποιαδήποτε. Αν με βλέπατε σε κάποιο αστυνομικό τμήμα να στέκομαι σε μια γραμμή υπόπτων δεν θα με αναγνωρίζατε, κι ας είχατε περάσει δέκα φορές από δίπλα μου εκείνη τη μέρα.

Πρόσφατα έκλεισα τα είκοσι πέντε, «ένα τέταρτο του αιώνα» θα μου έλεγε η γιαγιά μου, αν μπορούσε να μου μιλήσει. Αλλά δεν μπορεί, επειδή είναι νεκρή.

Ναι, νεκρή. Γιατί να το πούμε κάπως αλλιώς; Δεν έσβησε, σαν ένας γλυκός άνεμος που χαϊδεύει τα ρείκια. Δεν αποδήμησε. Πέθανε. Πριν από εννιά μήνες περίπου.

Η επομένη του θανάτου της ήταν μια θαυμάσια μέρα, κι εγώ πήγα στη δουλειά ως συνήθως. Ο κύριος Αλεξάντερ Σνόου, ο διευθυντής του ξενοδοχείου, ξαφνιάστηκε όταν με είδε. Μου θυμίζει κουκουβάγια. Φοράει γυαλιά με σκελετό από ταρταρούγα, δυσανάλογα μεγάλα για το πλακουτσωτό πρόσωπό του. Τα αραιά μαλλιά του σχηματίζουν τριγωνική φύτρα στο μέτωπο και είναι μονίμως κολλημένα προς τα πίσω. Κανείς άλλος στο ξενοδοχείο δεν τον πολυσυμπαθεί. Η γιαγιά έλεγε: *Μη σε νοιάζει τι άποψη έχουν οι άλλοι. Αυτό που έχει σημασία είναι τι άποψη έχεις εσύ.* Και συμφωνώ. Πρέπει να ζεις σύμφωνα με τον προσωπικό σου ηθικό κώδικα, και όχι να ακολουθείς στα τυφλά σαν πρόβατο.

«Μόλι, τι κάνεις εδώ;» ρώτησε ο κύριος Σνόου όταν πήγα για δουλειά την επομένη του θανάτου της γιαγιάς. «Λυπάμαι πάρα πολύ για την απώλειά σου. Ο κύριος Πρέ-

στον μού είπε ότι χτες πέθανε η γιαγιά σου. Κάλεσα ήδη αντικαταστάτρια να αναλάβει τη βάρδια σου. Υπέθεσα ότι θα έπαιρνες άδεια σήμερα».

«Γιατί το υποθέσατε, κύριε Σνόου;» ρώτησα. «Όπως έλεγε η γιαγιά: *Μην υποθέτεις, αν δεν θες να βγεις ψεύτης*».

Ο κύριος Σνόου φάνηκε σαν να κατάπιε τη γλώσσα του.

«Δέξου τα συλλυπητήριά μου. Αλλά είσαι σίγουρη ότι δεν θέλεις να πάρεις άδεια σήμερα;»

«Η γιαγιά πέθανε, όχι εγώ» απάντησα. «Η ζωή συνεχίζεται, ξέρετε».

Τα μάτια του γούρλωσαν – από το σοκ, να υποθέσω; Δεν θα καταλάβω ποτέ γιατί οι άνθρωποι σοκάρονται περισσότερο από την αλήθεια παρά από το ψέμα.

Παρ' όλα αυτά, ο κύριος Σνόου δεν επέμεινε.

«Όπως θέλεις, Μόλι».

Λίγα λεπτά αργότερα, βρίσκόμεν σ' ένα από τα αποδυτήρια προσωπικού στο υπόγειο φορώντας τη στολή καμαριέρας, όπως κάνω κάθε μέρα, όπως έκανα σήμερα το πρωί, όπως θα κάνω και αύριο, παρότι κάποιος άλλος –όχι η γιαγιά μου– πέθανε σήμερα. Και μάλιστα, όχι στο σπίτι του αλλά στο ξενοδοχείο.

Ναι. Ακριβώς. Σήμερα στη βάρδια μου βρήκα έναν επισκέπτη πάρα πολύ νεκρό στο κρεβάτι του. Τον κύριο Μπλακ. Τον γνωστό κύριο Μπλακ. Εκτός αυτού όμως, η μέρα μου κύλησε κανονικά, όπως πάντα.

Δεν είναι ενδιαφέρον πώς ένα συνταρακτικό γεγονός μπορεί να αλλάξει τον τρόπο που θυμάσαι αυτά που συνέβησαν; Συνήθως οι εργάσιμες μέρες κυλούν σαν να έχει

περάσει μία, καθώς οι καθημερινές δουλειές συχνά συγχέονται μεταξύ τους. Τους σκουπιδοτενεκέδες, για παράδειγμα, που αδειάζω στον τέταρτο όροφο συχνά τους μπερδεύω μ' εκείνους στον τρίτο. Ή το άλλο που συμβαίνει, κι ενώ θα έπαιρνα όρκο ότι καθαρίζω τη σουίτα 410, το γωνιακό δωμάτιο με θέα στη δυτική πλευρά του δρόμου, στην πραγματικότητα βρίσκομαι στην απέναντι πτέρυγα, στο 430, στο ανατολικό γωνιακό δωμάτιο που είναι το κατοπτρικό είδωλο της σουίτας 410. Αλλά τότε συμβαίνει κάτι τελείως αναπάντεχο –όπως το ότι βρίσκω τον κύριο Μπλακ πάρα πολύ νεκρό στο κρεβάτι του– και ξαφνικά η μέρα αποκρυσταλλώνεται και μετατρέπεται αυτοστιγμεί από αέριο σε στερεό. Κάθε λεπτό της χαράσσεται στη μνήμη, κάνοντάς τη να ξεχωρίζει απ' όλες τις άλλες εργάσιμες μέρες που προηγήθηκαν.

Ήταν σήμερα, γύρω στις τρεις το μεσημέρι, κοντά στο τέλος της βάρδιας μου, όταν συνέβη το συνταρακτικό γεγονός. Είχα ήδη καθαρίσει όλα τα δωμάτιά μου, ανάμεσά τους και τη ρετιρέ σουίτα των Μπλακ στον τέταρτο όροφο, αλλά έπρεπε να επιστρέψω στο δωμάτιό τους για να ολοκληρώσω το καθάρισμα του μπάνιου.

Μη σας περάσει ούτε στιγμή απ' το μυαλό ότι είμαι τσαπατσούλα ή ανοργάνωτη στη δουλειά μου μόνο και μόνο επειδή συγύρισα δύο φορές τη σουίτα των Μπλακ. Όταν καθαρίζω ένα δωμάτιο, το τρίβω από πάνω μέχρι κάτω. Το αφήνω πεντακάθαρο κι αστραφτερό χωρίς ίχνος σκόνης, ούτε καν υποψία μουντζούρας. Η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά, έλεγε η γιαγιά μου, μια σοφή παροιμία που για μέ-

να αποτελεί στάση ζωής. Δεν κάνω μισές δουλειές, κάνω παστρικές δουλειές. Δεν αφήνω ούτε δαχτυλιά που να μη σβήσω ούτε λεκέ που να μην καθαρίσω.

Οπότε δεν είναι αληθές ότι τεμπέλιασα και αποφάσισα να μην καθαρίσω το μπάνιο των Μπλακ, απ' τη στιγμή που είχα κάνει φύλλο και φτερό την υπόλοιπη σουίτα νωρίτερα το πρωί. Τουναντίον μάλιστα, το μπάνιο ήταν κατειλημμένο την πρώτη φορά που πέρασα για καθαριότητα. Η Τζιζέλ, η τωρινή σύζυγος του κυρίου Μπλακ, μπήκε στο ντους λίγα λεπτά αφότου έφτασα και, παρότι μου έδωσε την άδεια (λίγο πολύ) να καθαρίσω το υπόλοιπο ρετιρέ ενόσω εκείνη μπανιαριζόταν, παρέμεινε τόσο πολλή ώρα στο ντους, που τολύπες ατμού άρχισαν να αναδύονται από τη χαραμάδα της πόρτας του μπάνιου και να ανεβαίνουν στο ταβάνι.

Ο κύριος Τσαρλς Μπλακ και η δεύτερη σύζυγός του, η Τζιζέλ Μπλακ, είναι παλιοί και πιστοί επισκέπτες του Ρίτζενσι Γκραντ. Όλο το ξενοδοχείο τούς ξέρει, όλη η χώρα τούς έχει ακουστά. Ο κύριος Μπλακ μένει –ή μάλλον έμενε– στο ξενοδοχείο μας μία τουλάχιστον εβδομάδα κάθε μήνα προκειμένου να επιβλέπει τις κτηματομεσιτικές επιχειρήσεις του στην πόλη. Ο κύριος Μπλακ είναι –ήταν– διάσημος θεατρικός παραγωγός, μεγαλοεπιχειρηματίας, μεγιστάνας. Αυτός και η Τζιζέλ κοσμούσαν συχνά τις κοινωνικές στήλες. Τον περιέγραφαν ως «χαρισματικό γοητευτικό γκριζομάλλη», αν και –εξηγούμαι για να μην πα-

ρεξηγούμαι– δεν είναι ούτε χαρισματικός ούτε γοητευτικός. Η Τσιζέλ, στο μεταξύ, παρουσιαζόταν συχνά ως «νεαρή καλλίγραμμη κοσμική σύζυγος τρόπαιο».

Η περιγραφή μου φαινόταν κολακευτική, αλλά όταν τη διάβασε η γιαγιά δεν συμφώνησε μαζί μου. Όταν τη ρώτησα γιατί, απάντησε: *Είναι αυτό που υπονοούν, όχι αυτό που γράφουν.*

Ο κύριος και η κυρία Μπλακ είναι λίγο καιρό παντρεμένοι, γύρω στα δύο χρόνια. Όλοι εμείς στο Ρίτζενσι Γκραντ έχουμε την τύχη να φιλοξενούμε τακτικά αυτό το εξέχον ζεύγος. Προσδίδουν κύρος στο ξενοδοχείο μας. Που με τη σειρά του μεταφράζεται σε περισσότερους επισκέπτες. Που με τη σειρά του σημαίνει ότι έχω δουλειά.

Μια φορά, πριν από είκοσι τρεις μήνες τουλάχιστον, καθώς περπατούσαμε στο επιχειρηματικό κέντρο της πόλης, η γιαγιά μου έδειξε όλα τα κτίρια που αποτελούσαν τμήμα της περιουσίας του κυρίου Μπλακ. Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι περίπου το ένα τέταρτο της πόλης ήταν δικό του – κι όμως του ανήκει. Ή μάλλον του ανήκε. Απ' ό,τι φαίνεται, δεν μπορείς να είσαι ιδιοκτήτης ακινήτων όταν είσαι πτώμα.

«Δεν του ανήκει το Ρίτζενσι Γκραντ» είπε κάποτε ο κύριος Σνόου αναφερόμενος στον κύριο Μπλακ, τον καιρό που ο μεγιστάνας ήταν ακόμη πάρα πολύ ζωντανός. Ο κύριος Σνόου συνόδευσε το σχόλιό του μ' ένα περίεργο σιγανό ρουθούνισμα. Δεν έχω ιδέα τι ήθελε να πει με αυτό το ρουθούνισμα. Ένας από τους λόγους που έχω συμπαθήσει τη δεύτερη σύζυγο του κυρίου Μπλακ, την Τσιζέλ,

είναι επειδή μου λέει ό,τι έχει να πει με απλό τρόπο. Και χρησιμοποιεί λέξεις.

Σήμερα το πρωί, την πρώτη φορά που μπήκα στο ρετιρέ των Μπλακ, το καθάρισα από πάνω ως κάτω – πλην του κατειλημμένου μπάνιου, αφού ήταν μέσα η Τζιζέλ. Η ίδια έμοιαζε να μην είναι ο εαυτός της. Με το που έφτασα, παρατήρησα αμέσως ότι τα μάτια της ήταν κόκκινα και πρησμένα. Αλλεργίες; Αναρωτήθηκα. Ή μήπως στεναχώρια; Η Τζιζέλ δεν χασομέρησε καθόλου. Αντιθέτως, ελάχιστα λεπτά μετά την άφιξή μου μπήγε τρέχοντας στο μπάνιο και κοπάνησε δυνατά την πόρτα πίσω της.

Δεν επέτρεψα στη συμπεριφορά της να με αποσπάσει από τα καθήκοντά μου. Απεναντίας, στρώθηκα αμέσως στη δουλειά και καθάρισα επιμελώς τη σουίτα. Όταν όλα μπήκαν σε απόλυτη τάξη, στάθηκα έξω από την κλειστή πόρτα του μπάνιου κρατώντας ένα κουτί χαρτομάντιλα, και είπα δυνατά στην Τζιζέλ όπως μου είχε μάθει ο κύριος Σνόου:

«Το δωμάτιο είναι και πάλι σε άριστη κατάσταση! Θα επιστρέψω αργότερα για να καθαρίσω το μπάνιο».

«Εντάξει!» απάντησε η Τζιζέλ. «Δεν είναι ανάγκη να φωνάζεις! Έλεος!»

Όταν βγήκε επιτέλους απ' το μπάνιο τής έδωσα ένα χαρτομάντιλο για την περίπτωση που ήταν όντως αλλεργική ή απλώς στεναχωρημένη. Περίμενα ότι θα ξεκινούσε κάποια συζήτηση, επειδή συνήθως είναι πολύ ομιλητική, αλλά εκείνη έτρεξε βιαστικά στο υπνοδωμάτιο για να ντυθεί.

Έφυγα λοιπόν από τη σουίτα και καταπιάστηκα με τον υπόλοιπο τέταρτο όροφο, το ένα δωμάτιο μετά το άλλο. Χτύπησα μαξιλάρια και γυάλια επίχρυσους καθρέφτες. Ψέκασα μουντζούρες και λεκέδες σε ταπετσαρίες και τοίχους. Μάζεψα λερωμένα σεντόνια και υγρές πετσέτες. Απολύμανα πορσελάνινες τουαλέτες και νιπτήρες.

Στα μισά της δουλειάς μου στον συγκεκριμένο όροφο έκανα ένα σύντομο διάλειμμα για να κατεβάσω το καρότι μου στο υπόγειο, όπου άφησα δύο μεγάλους ασήκωτους σάκους με λερωμένα σεντόνια και πετσέτες. Παρά τις αποπνικτικές συνθήκες των υπόγειων τμημάτων, τις οποίες επιτείνουν οι δυνατές λάμπες φθορίου και τα πολύ χαμηλά ταβάνια, ένιωσα ανακούφιση που ξεφορτώθηκα εκείνους τους σάκους. Φεύγοντας αποκεί ένιωθα πολύ ξαλαφρωμένη, αν και μια στάλα νοτισμένη.

Αποφάσισα να κάνω μια επίσκεψη στον Χουάν Μανουέλ, έναν λαντζέρη στην κουζίνα. Διέσχισα γρήγορα τους δαιδαλώδεις διαδρόμους, κάνοντας όλες τις γνωστές στροφές –αριστερά, δεξιά, αριστερά, αριστερά, δεξιά–, όπως ένα έξιυπο και καλά εκπαιδευμένο ποντίκι σε λαβύρινθο. Όταν έφτασα επιτέλους και άνοιξα τις φαρδιές πόρτες της κουζίνας, ο Χουάν Μανουέλ σταμάτησε ό,τι έκανε και μου έφερε αμέσως ένα μεγάλο ποτήρι κρύο νερό με παγάκια, το οποίο εκτίμησα δεόντως.

Έπειτα από μια σύντομη κι ευχάριστη κουβεντούλα, τον αποχαιρέτησα. Στη συνέχεια συμπλήρωσα το απόθεμά μου σε καθαρές πετσέτες και σεντόνια από το τμήμα της υπηρεσίας καθαριότητας. Κατόπιν ανέβηκα στην ασύγκριτα

πιο καθαρή ατμόσφαιρα του δευτέρου ορόφου για να καταπιαστώ με μια καινούργια σειρά δωματίων, τα οποία όμως για κάποιον –ύποπτο– λόγο μού απέφεραν μόνο κάτι λίγα ψιλά σε φιλοδωρήματα, αλλά θα επανέλθω σ’ αυτό αργότερα.

Όταν κοίταξα το ρολόι μου κόντευε τρεις. Ήταν ώρα να επιστρέψω στον τέταρτο όροφο και να καθαρίσω το μπάνιο του κυρίου και της κυρίας Μπλακ. Κοντοστάθηκα έξω από την πόρτα τους και αφουγκράστηκα για κάποια ένδειξη παρουσίας στο δωμάτιο. Χτύπησα, όπως λέει το πρωτόκολλο. «Υπηρεσία καθαριότητας!» είπα με δυνατή αλλά ευγενικά αυταρχική φωνή. Καμία απάντηση. Έβγαλα την ηλεκτρονική κάρτα ορόφου και άνοιξα την πόρτα της σουίτας, σέρνοντας μαζί και το καρότσι μου.

«Κύριε και κυρία Μπλακ; Μου επιτρέπετε να ολοκληρώσω την καθαριότητα; Θα ήθελα πολύ να επαναφέρω το δωμάτιό σας σε άριστη κατάσταση».

Τίποτα. Προφανώς, έτσι σκέφτηκα τουλάχιστον, το αντρόγυνο απουσίαζε. Τόσο το καλύτερο για μένα. Μπορούσα να κάνω τη δουλειά μου σχολαστικά και απερίσπαστα. Άφησα τη βαριά πόρτα να κλείσει πίσω μου. Εξέτασα το καθιστικό τους. Δεν ήταν όπως το είχα αφήσει λίγες ώρες νωρίτερα, συγυρισμένο και καθαρό. Οι κουρτίνες είχαν τραβηχτεί μπροστά από τα εντυπωσιακά πανοραμικά παράθυρα με θέα στον δρόμο. Υπήρχαν πολλά μπουκαλάκια ούισκι από το μίνι μπαρ σκόρπια πάνω στο γυάλινο τραπέζι, ένα μισοάδειο ψηλό ποτήρι δίπλα τους, ένα άκαυτο πούρο παραπέρα και μια τσαλακωμένη χαρτοπετσέτα

πεταμένη στο πάτωμα. Όσο για το βαθούλωμα στο μαξιλάρι του καναπέ, είχε ακριβώς το σχήμα από τα οπίσθια του ατόμου που καθόταν εκεί νωρίτερα κι έπινε. Τέλος, η κίτρινη τσάντα της Τσιζέλ δεν βρισκόταν πλέον εκεί που την είχα δει το πρωί, πάνω στο σεκρετέρ της εισόδου, πράγμα που σήμαινε ότι η ιδιοκτήτριά της είχε κατέβει στην πόλη.

Η δουλειά της καμαριέρας δεν τελειώνει ποτέ, είπα από μέσα μου, σηκώνοντας το πατικωμένο μαξιλάρι. Αφού του έδωσα μερικά χτυπηματάκια για να ξαναβρεί τον όγκο του, το έβαλα στη θέση του και έσιαξα όλες τις υπόλοιπες ατέλειες του καναπέ. Πριν καθαρίσω το τραπέζι, αποφάσισα να ελέγξω σε τι κατάσταση βρίσκονταν οι υπόλοιποι χώροι. Όπως όλα έδειχναν, μάλλον θα έπρεπε να καθαρίσω τα πάντα από την αρχή.

Κατευθύνθηκα προς το υπνοδωμάτιο στο πίσω μέρος της σουίτας. Η πόρτα ήταν ανοιχτή και ένα από τα χνουδωτά άσπρα μπουρνούζια του ξενοδοχείου σερνόταν στο πάτωμα ακριβώς μπροστά στο κατώφλι. Από τη θέση που στεκόμουν έβλεπα την ντουλάπα του υπνοδωματίου με τη μία πόρτα της ακόμη ανοιχτή, όπως ακριβώς την είχα αφήσει το πρωί. Το μικρό χρηματοκιβώτιο στο εσωτερικό της παρέμενε κι αυτό ανοιχτό, εμποδίζοντας την πόρτα της ντουλάπας να κλείσει. Ορισμένα από τα αντικείμενα του χρηματοκιβωτίου ήταν ακόμη άθικτα –το αντιλήφθηκα αμέσως–, αλλά εκείνα που μου είχαν προκαλέσει μια ελαφριά ταραχή το πρωί ήταν φανερό ότι έλειπαν. Από μια άποψη, ήταν μια ανακούφιση. Έστρεψα το βλέμμα μου

μακριά από την ντουλάπα, πέρασα προσεκτικά πάνω απ' το πεσμένο μπουρνούζι και μπήκα στο υπνοδωμάτιο.

Μόνο τότε τον είδα. Τον κύριο Μπλακ. Φορούσε το ίδιο σταυρωτό σακάκι με το οποίο τον συνάντησα νωρίτερα, όταν έπεσε τυχαία πάνω μου στον διάδρομο, με τη μόνη διαφορά ότι τώρα έλειπε το χαρτάκι από την τσέπη του πέτου. Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα. Το κρεβάτι ήταν ανάστατο και ξέστρωτο, σάμπως να τινάζοταν και να στριφογύριζε προτού ξαπλώσει τελικά. Το κεφάλι του ήταν ακουμπισμένο σε ένα μόνο μαξιλάρι, ενώ άλλα δύο ήταν πεσμένα λοξά δίπλα του. Έπρεπε να εντοπίσω το τέταρτο μαξιλάρι, το οποίο είχα σίγουρα βάλει πάνω στο κρεβάτι το πρωί όταν το έστρωσα, επειδή, όπως λένε, οι λεπτομέρειες κάνουν τη διαφορά.

Ο κύριος Μπλακ δεν φορούσε τα παπούτσια του, τα οποία βρίσκονταν στην άλλη πλευρά του δωματίου. Θυμάμαι χαρακτηριστικά αυτή τη λεπτομέρεια, επειδή η μύτη του ενός παπουτσιού έδειχνε νότια ενώ του άλλου ανατολικά, και αμέσως σκέφτηκα ότι ήταν επαγγελματικό μου καθήκον, πριν φύγω απ' το δωμάτιο, να στρέψω τα παπούτσια προς την ίδια κατεύθυνση και να λύσω τους κόμπους των κορδονιών.

Φυσικά, η πρώτη μου σκέψη αντικρίζοντας αυτή τη σκηνή δεν ήταν ότι ο κύριος Μπλακ ήταν νεκρός αλλά ότι κοιμόταν του καλού καιρού, αφού πρώτα είχε κοπανήσει κάμποσα ποτηράκια στο καθιστικό. Αλλά όταν κοίταξα πιο προσεκτικά, παρατήρησα μερικά ακόμα ασυνήθιστα πράγματα στο δωμάτιο. Πάνω στο κομοδίνο, στ' αριστερά του

κυρίου Μπλακ, υπήρχε ένα ανοιχτό σωληνάριο με χάπια το οποίο θυμόμουν ότι ανήκε στην Τζιζέλ. Διάφορα μικρά γαλάζια χαπάκια είχαν πέσει έξω από το σωληνάριο: μερικά είχαν προσγειωθεί στο κομοδίνο, άλλα στο πάτωμα, ενώ κάνα δυο ακόμα είχαν πατηθεί και είχαν μετατραπεί σε ψιλή σκόνη που είχε γίνει ένα με το πέλος της μοκέτας. Θα χρειαζόταν ρούφηγμα με ισχυρή ηλεκτρική σκούπα για αρχή και ψέκασμα με αποσμητικό χαλιού στη συνέχεια, έτσι ώστε το πέλος της μοκέτας να ξαναβρεί την άριστη όψη του.

Δεν μου συμβαίνει συχνά να μπαίνω σε μια σουίτα και να βρίσκω κάποιον πελάτη να κοιμάται τον ύπνο του δικαίου. Απεναντίας, και προς μεγάλη μου ταραχή, είναι πιο σύνηθες να πιάνω θαμώνες σε εντελώς άλλη κατάσταση – επ’ αυτοφώρω, που λένε. Οι περισσότεροι επισκέπτες μας, που έρχονται είτε για να κοιμηθούν είτε για να περάσουν ιδιωτικές στιγμές στα δωμάτιά μας, έχουν την καλοσύνη να κρεμούν στην πόρτα τους την καρτέλα «Μην ενοχλείτε. Κοιμόμαστε» την οποία αφήνω πάντοτε στο σεκρετέρ της εισόδου για τέτοιες περιπτώσεις. Επιπλέον, οι περισσότεροι επισκέπτες βάζουν αμέσως τις φωνές όταν τους τσακώνω άθελά μου σε ακατάλληλη στιγμή. Όμως δεν συνέβη κάτι τέτοιο με τον κύριο Μπλακ. Αυτός ούτε φώναξε ούτε με διέταξε να «ξεκουμπιστώ», που είναι ο συνήθης τρόπος με τον οποίο θα μ’ έδωχνε αν ερχόμουν σε λάθος ώρα, αλλά συνέχισε να κοιμάται του καλού καιρού.

Τότε συνειδητοποίησα ότι δεν τον είχα ακούσει να ανασαιίνει εκείνα τα δέκα ή και παραπάνω δευτερόλεπτα που

στεκόμουν στην πόρτα του υπνοδωματίου του. Έχω εμπειρία από ανθρώπους που δεν ακούνε τίποτα όταν κοιμούνται, αφού η γιαγιά μου ήταν μία από αυτούς, αλλά κανείς κοιμισμένος δεν κοιμάται τόσο βαθιά, που να σταματάει εντελώς να ανασαίνει.

Θεώρησα συνετό να πλησιάσω τον κύριο Μπλακ για να βεβαιωθώ πως ήταν εντελώς καλά. Είναι κι αυτό ένα από τα καθήκοντα μιας καμαριέρας. Έκανα ένα μικρό βήμα μπροστά για να περιεργαστώ το πρόσωπό του. Τότε παρατήρησα πόσο γκρίζος έδειχνε, πόσο πρησμένος και πόσο... ολοφάνερα αδιάθετος. Πλησίασα ακόμα πιο κοντά, ακριβώς δίπλα στο προσκεφάλι του, και στάθηκα από πάνω του. Οι ρυτίδες του σχημάτιζαν βαθιές χαρακιές και τα χείλη του ήταν τραβηγμένα προς τα κάτω σε έκφραση δυσαρέσκειας – αν κι αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ασυνήθιστο για τον κύριο Μπλακ. Παράξενα σημαδάκια, σαν κόκκινα και μοβ τοιμπήματα καρφίτσας, υπήρχαν γύρω από τα μάτια του. Μόνο τότε το μυαλό μου σήμανε άξαφνα συναγερμό. Κι εκείνη τη στιγμή αντιλήφθηκα πλήρως το ανησυχητικό γεγονός ότι υπήρχαν περισσότερα πράγματα που δεν κολλούσαν στην παρούσα κατάσταση απ' όσα είχα συνειδητοποιήσει στην αρχή.

Άπλωσα το χέρι μου και χτύπησα απαλά τον κύριο Μπλακ στον ώμο. Ήταν κοκαλωμένος και παγωμένος σαν έπιπλο. Έβαλα την παλάμη μου μπροστά στο στόμα του ελπίζοντας ότι θα ένιωθα την ανάσα του, αλλά μάταια.

«Όχι, όχι, όχι» ψέλλισα, και ακούμπησα τα δυο μου δάχτυλα στον λαιμό του για να εντοπίσω τον παλμό του,

αλλά δεν ένιωσα τίποτα. Τότε τον έπιασα από τους ώμους και τον ταρακούνησα, φωνάζοντας: «Κύριε! Κύριε! Ξυπνήστε!». Ήταν ανοησία, τώρα που το σκέφτομαι, αλλά εκείνη τη στιγμή μου φαινόταν εντελώς απίθανο να είναι όντως νεκρός ο κύριος Μπλακ.

Όταν τον άφησα έπεσε πάλι πίσω, και το κεφάλι του χτύπησε ελαφρώς πάνω στο κεφαλάρι του κρεβατιού. Απομακρύνθηκα κι εγώ, με τα μπράτσα μου να πέφτουν στα πλευρά μου σαν κούτσουρα.

Πήγα στο άλλο κομοδίνο, όπου υπήρχε τηλεφωνική συσκευή, και κάλεσα το γραφείο υποδοχής.

«Ρίτζενσι Γκραντ, Ρεσεψιόν. Πώς μπορώ να βοηθήσω;»

«Καλησπέρα» είπα. «Δεν είμαι επισκέπτρια. Δεν καλώ συνήθως σε βοήθεια. Είμαι η Μόλι, η καμαριέρα. Βρίσκομαι στο ρετιρέ, στη σουίτα 401, και αντιμετωπίζω μια μάλλον ασυνήθιστη κατάσταση. Ένα ιδιάζον πρόβλημα, κατά κάποιον τρόπο».

«Γιατί κάλεσες τη ρεσεψιόν; Κάλεσε την υπηρεσία καθαριότητας».

«Εγώ είμαι η υπηρεσία καθαριότητας» είπα, υψώνοντας τον τόνο της φωνής μου. «Σας παρακαλώ, ενημερώστε τον κύριο Σνόου ότι βρίσκεται εδώ ένας επισκέπτης που... μας άφησε μονίμως».

«Μας άφησε μονίμως;»

Γι' αυτό είναι πάντοτε καλύτερο να λες τα πράγματα καθαρά και ξάστερα, αλλά μπορώ να πω ότι στην προκειμένη περίπτωση είχα χάσει το μυαλό μου, προσωρινά.

«Είναι πάρα πολύ νεκρός» είπα. «Νεκρός στο κρεβάτι του.

Καλέστε τον κύριο Σνόου. Και τηλεφωνήστε, σας παρακαλώ, στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών. Αμέσως!»

Ύστερα έκλεισα το τηλέφωνο. Για να είμαι ειλικρινής, όσα έγιναν μετά φαντάζουν εξωπραγματικά, σαν σε όνειρο. Θυμάμαι την καρδιά μου να σφυροκοπά στο στήθος μου, το δωμάτιο να γυρίζει σαν σε ταινία του Χίτσκοκ, τις παλάμες μου να ιδρώνουν και το ακουστικό να κινδυνεύει να γλιστρήσει απ' το χέρι μου καθώς το έβαζα στη θέση του.

Τότε ήταν που σήκωσα τα μάτια μου. Στον τοίχο μπροστά μου υπήρχε ένας καθρέφτης με επίχρυση κορνίζα στον οποίο δεν καθρεφτιζόταν μόνο το τρομοκρατημένο μου πρόσωπο αλλά και όλα όσα δεν είχα παρατηρήσει πιο πριν.

Ο ίλιγγος χειροτέρευσε ακόμα περισσότερο και το πάτωμα έγειρε τελείως, σαν παιχνίδι του λούνα παρκ. Έφερα το χέρι στο στήθος μου, σε μια μάταιη προσπάθεια να ηρεμήσω το τρέμουλο της καρδιάς μου.

Το να ζεις σε κοινή θέα και να κατορθώνεις να παραμένεις ως επί το πλείστον αόρατη, είναι πολύ πιο εύκολο απ' όσο νομίζετε. Αυτό μου έμαθε η δουλειά μου ως καμαριέρας. Μπορεί ως ύπαρξη να είσαι σημαντική, να κατέχεις καίρια θέση στη ροή των πραγμάτων, όμως παρ' όλα αυτά να σε αγνοούν παντελώς. Αυτή η αλήθεια αφορά σίγουρα τις καμαριέρες, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, ισχύει και για άλλους. Είναι ωστόσο μια άβολη αλήθεια.

Λίγο μετά λιποθύμησα. Το δωμάτιο σκοτεινίασε και απλώς σωριάστηκα στο δάπεδο, όπως το παθαίνω μερικές φορές όταν οι αισθήσεις μου παθαίνουν υπερφόρτωση.

Τώρα, ενώ κάθομαι στο πολυτελές γραφείο του κυρίου

Σνόου, τα χέρια μου τρέμουν. Τα νεύρα μου είναι τεντωμένα. Το σωστό, σωστό. Ό,τι έγινε, έγινε. Αλλά, παρ' όλα αυτά, τρέμω.

Για να ηρεμήσω, εφαρμόζω ένα διανοητικό τέχνασμα της γιαγιάς. Θυμάμαι ότι κάθε φορά που η ένταση σε μια ταινία γινόταν αφόρητη, άρπαζε το τηλεκοντρόλ και την έτρεχε μπροστά λέγοντας: *Ορίστε. Δεν υπάρχει λόγος να ταράζουμε τα νεύρα μας όταν το τέλος είναι αναπόφευκτο. Ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει.* Πράγμα που ισχύει βέβαια στις ταινίες, αλλά όχι τόσο στην πραγματική ζωή. Σε αυτήν οι πράξεις σου μπορούν να αλλάξουν το αποτέλεσμα, από λυπηρό σε χαρούμενο, από απογοητευτικό σε ικανοποιητικό, από λάθος σε σωστό.

Όστόσο το τέχνασμα της γιαγιάς βοηθάει. Τρέχω μπροστά το μυαλό μου και το βάζω να ξαναπαίξει από το σωστό σημείο. Το τρέμουλό μου καταλαγιάζει αμέσως. Βρισκόμουν ακόμη στη σουίτα, αλλά όχι στο υπνοδωμάτιο. Ήμουν δίπλα στην εξώπορτα. Έτρεξα πίσω στο υπνοδωμάτιο, άρπαξα για δεύτερη φορά το ακουστικό του τηλεφώνου και κάλεσα τη ρεσεψιόν. Αυτή τη φορά ζήτησα να μιλήσω με τον κύριο Σνόου. Όταν άκουσα τη φωνή του στην άλλη άκρη της γραμμής να λέει «Εμπρός; Τι συμβαίνει;», φρόντισα να είμαι πολύ σαφής.

«Είμαι η Μόλι. Ο κύριος Μπλακ είναι νεκρός. Βρίσκομαι στο δωμάτιό του. Σας παρακαλώ, τηλεφωνήστε αμέσως στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών».

Περίπου δεκατρία λεπτά μετά, ο κύριος Σνόου μπήκε στο δωμάτιο με μια μικρή στρατιά από ιατρικό προσωπικό

και αστυνομικούς παραταγμένους πίσω του. Ήρθε προς το μέρος μου και με απομάκρυνε, κρατώντας με από τον αγκώνα σαν να ήμουν παιδάκι.

Και τώρα, κάθομαι εδώ στο γραφείο του δίπλα στο κεντρικό λόμπι, σε μια σκληρή και τριζάτη καφέ δερμάτινη πολυθρόνα με ψηλή πλάτη. Ο κύριος Σνόου έφυγε πριν από λίγη ώρα – μία ώρα μπορεί, ίσως παραπάνω; Μου ζήτησε να μείνω εδώ μέχρι να επιστρέψει. Έχω ένα ωραιότατο φλιτζάνι τσάι στο ένα χέρι κι ένα μπισκότο στο άλλο. Δεν θυμάμαι ποιος μου τα έφερε. Φέρνω το φλιτζάνι στα χείλη μου – το τσάι είναι ζεστό μα όχι ζεματιστό, σε ιδανική θερμοκρασία. Τα χέρια μου εξακολουθούν να τρέμουν ελαφρώς. Ποιος μου έφτιαξε ένα τόσο τέλειο τσάι; Ο κύριος Σνόου άραγε; Ή μήπως κάποιος άλλος στην κουζίνα; Ο Χουάν Μανουέλ ίσως; Μπορεί ο Ρόντινι στο μπαρ. Τι όμορφη σκέψη, ο Ρόντινι να μου φτιάχνει ένα τέλειο φλιτζάνι τσάι.

Καθώς κοιτάζω το φλιτζάνι από γνήσια πορσελάνη, διακοσμημένο με ροζ τριαντάφυλλα και πράσινα αγκαθάκια, νιώθω άξαφνα να μου λείπει η γιαγιά μου. Τρομερά.

Ακουμπώ το μπισκότο στα χείλη μου. Κριτσανίζει όμορφα ανάμεσα στα δόντια μου. Η υφή είναι τραγανή, η γεύση ντελικάτη και βουτυρένια. Γενικά, ένα υπέροχο μπισκότο. Έχει γλυκιά γεύση, αχ τόσο γλυκιά.

*Καθώς ορίσατε
στο Ρίτζενσι Γκραντ,
όπου θα γνωρίσετε τη Μόλι,
την καμαριέρα...*

Η Μόλι Γκρέι, η καμαριέρα, δεν είναι σαν τους άλλους. Έχει συνηθίσει να είναι αόρατη στη δουλειά της στο Ρίτζενσι Γκραντ. Κάθε πρωί φοράει τη στολή της, γεμίζει το καροτσάκι της με σαπούνια και καθαριστικά, και ξανακάνει τα δωμάτια του ξενοδοχείου πεντακάθαρα. Ο εκκεντρικός της χαρακτήρας καθώς και η εμμονική της αγάπη για την καθαριότητα την κάνουν ιδανική για τη θέση.

Όμως όλα αυτά θα αλλάξουν όταν ανακαλύψει έναν διαβόητο πλούσιο επισκέπτη, τον κύριο Μπλακ, νεκρό στο κρεβάτι του. Αυτό το χάος δεν μπορεί να καθαριστεί εύκολα. Κι έτσι η Μόλι μπλέκεται στο κυνήγι για την αναζήτηση της αλήθειας, καθώς περιηγείται στον σκοτεινό και αθέατο κόσμο του ξενοδοχείου, αναζητώντας στοιχεία. Πριν συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει, η ασυνήθιστη συμπεριφορά της τη μετατρέπει σε κύρια ύποπτη.

Μυστήριο κλειδωμένου δωματίου και συγκινητικό πνευματικό ταξίδι, *Η καμαριέρα* διερευνά τι σημαίνει να είσαι ίδιος με όλους τους άλλους και ταυτόχρονα ολότελα διαφορετικός – και αποκαλύπτει ότι όλα τα μυστήρια λύνονται, όταν ακούς την καρδιά.

ISBN:978-618-03-2852-3

9 786180 328523

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82852

metaixmio.gr